

Michelle Celmer

Jókor, jó helyen

1. FEJEZET

Reily Eckardt beült a rendőrautó hátsó ülésére. A keze még mindig remegett, és rosszul volt a félelemtől. Három napja utazott el Montanából, és azóta egymást követték a katasztrófák, de ennél a mostaninál rosszabbat már elképzelni sem tudott.

Mikor elindult, boldog volt, hogy jó tempóban tud haladni, ám rögtön azután, hogy átlépte Wyoming határát, megállították gyorsajtásért, és kapott is egy jókora büntetést. Ezután elromlott a hűtővízpumpája, emiatt kénytelen volt útközben éjszakázni, miközben arra várt, hogy leszállítsák és beszereljék a pótalkatrészt.

Amikor végre elért Coloradóig, defektes lett az egyik kereke. Ez már maga volt a káosz! Négy órán át tartott, mire megjavították. Ez időben és pénzben egyaránt jelentős veszteséget okozott neki.

A legnagyobb katasztrófa azonban akkor következett be, amikor megállt egy benzinkútnál kávézni. Elhatározta ugyanis, hogy éjfélig vezet, és majd csak akkor száll meg valamelyik motelben, így hozva be az elvesztegetett időt.

Ez az ötlet nagy butaságnak bizonyult, ugyanis nyilvánvalóan sokkal fáradtabb volt, mint gondolta. Máskülönben nem felejtette volna a slusszkulcsot a

gyújtáskapcsolóban, így mire kávéval a kezében visszament a parkolóba, kocsijának már csak hűlt helyét találta.

A Colorado állambeli rendőr, aki rögzítette a feljelentését, kinyitotta neki a rendőrautó ajtaját és intett, hogy szálljon ki. Reily felkapta a táskáját, és kimászott a kocsiból.

A nap éppen eltűnt a hegyek mögött, az enyhe szellő az arcába fújta a száraz coloradói levegőt.

– Megtalálták az autót? – kérdezte félig reménykedve, félig kételkedve.

A rendőr lemondóan rázta meg a fejét.

– Nem. Kiadtuk már a körözést, de eddig eredménytelenül.

Reily hirtelen még rosszabbul érezte magát. Már több mint egy óra telt el azóta, hogy ellopták a kocsiját. Mindenét, amije csak volt, az autóban tartotta, beleértve az elmúlt két évben megtakarított pénzt is, amellyel Nashville-ben új életet akart kezdeni. És most odavan mindene: a ruhái, a fényképei, az anyja gitárja. Nem maradt más tulajdona, csupán a kézitáskája és a visszajáró pénz abból az ötvendollárosból, amit kivett a bőröndből, mielőtt bement volna a benzinkút büféjébe.

Hogy is lehetett ilyen könnyelmű?

– Mit gondol, előkerül még a kocsim? – kérdezte a rendőrtől.

A férfi komor arckifejezése elegendő válasznak bizonyult.

– Talán legjobb lenne, ha máris szólna a biztosítójának. Még ha meg is találjuk a kocsiját, igencsak kétlem, hogy egyben lesz még.

Az a kocsi olyan öreg volt már, hogy Reily nem biztosította lopás ellen. Nagyot sóhajtva próbált

védekezni a rátörő reménytelenség és kétségbeesés ellen. Mi tagadás, a helyzete átkozottul reménytelen, de lehetne még rosszabb is. Reily nem szándékozott lógó orral visszatérni Montanába. Végére is hozzá volt már szokva, hogy gondoskodnia kell önmagáról. Majdcsak eljut valahogy Nashville-be, és híres countryénekes válik belőle. Csak minden kicsit tovább fog tartani, mint eredetileg tervezte.

– Elvihetem valahová, Miss Eckardt? – kérdezte a rendőr.

Reily a férfi felé fordult, és most először nézte meg alaposabban. Barátságos arca és kis pocakja volt. A zubbonyán fel volt tüntetve a neve: Philip Jeffries. Valószínűleg már korábban is bemutatkozott, de Reily túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy megjegyezze a nevét. Minden bizonnyal élete legörjítőbb pillanata volt, amikor kijött a benzinkút épületéből, és meglátta az üres parkolóhelyet, ahol nem sokkal korábban még a kocsija állt. Még most is nehezen hitte el, hogy tényleg eltűnt az autója.

Vett egy nagy levegőt, és kihúzta magát.

– Elvihetne a következő településig – mondta.

– Az öt mérföldnyire van innen. Paradise a neve, és az én szülővárosom.

Reily tudta, hogy nincs más választása. Denver kétóránnyira van autóval, de a kisebb településeken olcsóbb az élet, mint a nagyvárosban. Ráadásul ez a város, akár kicsi, akár nagy, biztosan idilli, ha már ilyen nevet visel. – Nincs ott véletlenül egy női munkásszálló? Vagy egy ifjúsági szállás?

– Az nincs, de ott a Sunrise Motel, ha valami olcsót keres. Ha Robertának megmondja, hogy én küldtem, csak huszonöt dollárt fog felszámítani a szállásért.

Vagy a Sunrise Motel, vagy a benzinkút parkolója...

– Ez jól hangzik!

A rendőr besegítette a nőt az autójába – ezúttal már a vezető melletti ülésre –, majd beült a volán mögé.

– Nem tudja véletlenül, nincs-e valami munka maguknál a városban? – kérdezte Reily, mikor felhajtottak az autópályára.

– Ezek szerint hosszabb ideig akar nálunk maradni?

– Nincs más választásom. Minden vagyonom és az összes spórolt pénzem a kocsiban volt. Negyvennyolc dollárom és ötvenkét centem maradt. Hacsak nem kerül elő az autóm valami csoda folytán, pénzt kell keresnem, mielőtt bármihez is kezdhetnék.

– A családja nem tudja kisegíteni? A postahivatalban van egy Western Union-kirendeltség, oda utalhatnának magának pénzt.

Reily megrázta a fejét, és ismét furcsa szorítást érzett a gyomrában.

– Nem. Többé-kevésbé csak magamra számíthatok.

– És mégis milyen jellegű munkát keres? – kérdezte a férfi.

– Bármit elvállalnék! Eddig bárpultos és pincér voltam, meg énekeltem is. Kitűnőek a bizonyítványaim, ha akarja, ellenőriztetheti őket. Még sohasem kerültem összeütközésbe a törvénnyel, és egészen két nappal ezelőttig még büntetőcédulám sem volt.

– Tudom – nevetett rá a férfi.

Hát persze, hiszen rendőrként természetesen már leinformálta őt.

– Általában nem szoktam csak úgy segíteni idege-
neknek – folytatta a rendőr némi töprengés után. – De
maga rendes lánynak tűnik, és most valóban pácban
van. Mi lenne, ha elvinném Joe bárjához? A tulaj-
donosnak gyakran van szüksége segítségre, vagy ha
mégsem, talán el tud helyezkedni a város másik vé-
gében lévő étteremben, a Dinerben.

Reilynek a megkönnyebbüléstől és a hálától kön-
nyek szöktek a szemébe.

– Fogalma sincs, milyen sokat segítene vele. Most
úgy el vagyok keseredve, hogy bármilyen munkát el-
vállalnék.

– Természetesen semmit sem ígérhetek.

– Tudom, mégis nagyra értékelem a segítségét,
biztos úr!

– Szólítson egyszerűen csak P. J.-nek – javasolta
a férfi. – Már harminc éve dolgozom rendőrként
Paradise-ban, de még soha senki nem nevezett biztos
úrnak. Ez már csak így van egy kisvárosban.

– Igen, pontosan tudom, milyen nehéz egy ilyen
helyen elérni, hogy komolyan vegyék az embert. Én
is kisvárosban nőttem fel.

Reily már tízéves kora óta country- és western-
énekesnő akart lenni, de igazából senki sem felté-
telezte róla, hogy egyszer majd valóban el is megy
Nashville-be. Még a legjobb barátnője is azt jósolta
neki, hogy kudarcot vall, és egy-két hónapon belül
ismét otthon köt ki. Már csak ezért is tartotta kizárt-
nak, hogy hazamenjen.

P. J. a sztrádáról lekanyarodott egy elhagyatott,
kétsávos országútra, melyet egyik oldalon szántó-
föld, a másikon sűrű bozót szegélyezett.

– Sok a turista Paradise-ban? – kérdezte Reily.

– Ugyan, ahhoz túl távol vagyunk az autópályától és a legjobb sípályáktól. Elsősorban földművelésből élünk.

Két mérfölddel később felbukkant előttük a Sunrise Motel, majd néhány házzal odébb Joe bárja.

– Megérkeztünk – mondta P. J.

A ház farönkökből épült, és igazi gyülekezőhelynek tűnt, ugyanis a parkolója és az utcafrontja is zsúfolásig megtelt autókkal.

– Úgy látom, népszerű hely.

– Igen, Joe nagy forgalmat bonyolít. Az apja halála után vette át az üzletet három évvel ezelőtt – mesélte a férfi, miközben leparkolt a bejárati ajtó elé.

Amikor kiszálltak a kocsiból, hangos countryzene ütötte meg a fülüket. Reily idegesen követte a férfit, és amikor kinyílt az ajtó, elállt a lélegzete.

A bár berendezése tömör fából készült, és igazi kisvárosi hangulatot árasztott. A terem végében színpad és táncparkett is volt, valamint egy komoly, jól felszerelt bár. A falakat antik zománcablák, sportrelikviák és kitömött állatfejek díszítették. Reily általában nem lelkesedett a kitömött állatokért, de ezek most valahogy nagyon jól illettek ebbe a rusztikus környezetbe.

Úgy tűnt, Joe nem sajnálta a pénzt a felújításra. Ha az étel csak feleolyan jó, mint a légkör, akkor nem csoda, ha ilyen sokan látogatják ezt a helyet.

P. J. a pulthoz vezette Reilyt, majd röviden beszélt a pultosnővel, aki egy ajtóra mutatott, amely mögött a rendőr eltűnt.

Miközben várt, Reilynek a torkában dobogott a szíve. Lopva a pincérnőket figyelte, akik a konyha és az asztalok között ide-oda rohangáltak. Ha egy átlagos csütörtök este így tele van a hely, hétvégén

biztosan elszabadul a pokol. Már egy részmunkaidős állással is jókora borraivaló járhat.

Egy perccel később P. J. egy férfival tért vissza, aki valószínűleg a tulajdonos volt. Odaintette magához a nőt.

– Reily, ez itt Joe Miller. Joe, ez itt Reily Eckardt, akiről az imént meséltem neked.

Valamilyen oknál fogva Reily idősebbnek képzelte a bár tulajdonosát, legalább negyvenévesnek. A férfi azonban, aki kifakult farmernadrágban és a bár logójával díszített fekete pólóban állt előtte, alig lehetett több harmincnál. A haja sötét, a termete magas és karcsú volt, s valami különös vonzerő áradt belőle. Homlokráncolva nézte Reilyt, úgy tűnt, nem volt túl boldog attól, hogy megzavarták.

P. J. búcsúzóul megrázta a nő kezét.

– Nekem most vissza kell mennem járőrözni. Nagy örömömmre szolgált, hogy megismerhettem, Miss Eckardt. Remélhetőleg hamarosan rendeződnek a dolgai. Biztosan összefutunk majd még valahol, és amint bármi hírem lesz a kocsijáról, természetesen jelentkezem.

Amikor a rendőr elment, Joe Miller a pult fölött alaposan megszemlélte a nőt. Pillantása aligha volt melegnek vagy barátságosnak mondható.

– P. J. mesélte, hogy éppen pénzsűkében van, és átmenetileg munkát keres a városban.

Még hogy pénzsűkében vagyok? Jóságos ég, ez aztán az enyhe kifejezés!

– Én éppen teljesen le vagyok égve, Mr. Miller! Ezért ha lenne számomra valami állásajánlata, végtelesen hálás lennék érte.

– Milyen szakmai tapasztalata van?

– Az utóbbi hat évben pincéernőként és pultosként dolgoztam.

– Itt vannak a bizonyítványai?

– Sajnos nincsenek. Mindenem az ellopott kocsi-ban volt.

A férfi felkapott egy tollat meg egy jegyzettöm-böt, és odatolta a nő elé.

– Írja fel ide a nevét és legutóbbi munkaadóinak a telefonszámát!

Reily egy pillanatig elbizonytalanodott. A bár, ahol tizennyolc éves kora óta dolgozott, az apja legjobb barátjáé volt. Sajnos Abe egyúttal a város legnagyobb pletykafészke volt, és ha Joe felhívja, öt perc sem telik el, és mindenki tudomást szerez az ő pech-jéről.

De van-e más választása?

Felírta hát a nevet és a telefonszámot, majd vissza-adta a férfinak a jegyzetfüzetet.

– Mit gondol, meddig marad itt a városban?

Az utóbbi órákban úgy felgyorsultak az esemé-nyek, hogy Reily ezen még el sem gondolkodott.

– Fogalmam sincs.

– Hat hét alatt nem is érdemes belekezdenie. Ha azt tervezi, hogy ennél előbb elmegy, csak az időmet rabolja.

Ez a fickó kezd egyre ellenszenvesebbé válni!

– Legalább annyi pénzre van szükségem, hogy megvegyem a buszjegyet Nashville-be, és ott két hó-napra kibéreljek egy lakást. Tehát legalább hat hétig mindenképpen itt kell maradnom. Hogy aztán még milyen hosszú ideig, az attól függ, hány órát dolgoz-hatok.

Joe Miller bólintott, majd magához intette a bár-pultost.

– Lindy, ez itt Reily. Besegít neked egy kicsit, amíg elintézek egy telefont – mondta, aztán visszafordult Reily felé. – Tekintse ezt próbaidőnek! – Az arckifejezéséből ítélve nem nézett ki a lányból túl sok jót.

Reily figyelte, ahogy a férfi eltűnik a bárpult melletti ajtó mögött. Nem volt túláradóan kedves, de ebbe bele kell törődnie. A város másik végében lévő étteremben szemmel láthatóan kevesebb volt a vendég, tehát ott jóval kisebb borralalót kapna, mint itt.

Lindy egy kötenyt nyújtott felé.

– Nem tűnik ismerősnek. Idevalósi?

– Nem, csak átutazóban vagyok. – Reily felkötötte a kötenyt. – Munkát keresek, amiből fedezni tudom a továbbutazást Tennessee-be.

– És éppen ezt a porfészket nézte ki magának? Miért nem ment Denverbe?

– Eredetileg egyáltalán nem akartam itt megállni, de néhány mérföldnyire innen egy benzinkútnál ellopták a kocsimat. Abban volt mindenem, beleértve az összes pénzemet is.

– Te jó ég! – kiáltott fel a nő döbbenten. – Ezek szerint elveszítette mindenét? – kérdezte együtt érzően.

– Nem egészen. Szerencsére a táskám velem volt, így megmaradt az igazolványom és a mobiltelefonom, de minden másnak annyi.

– Mi van a ruháival?

Reily végignézett a pólóján, farmernadrágján és cowboysizmáján.

– Ez minden, amim van.

– Ha sokáig marad a városban, biztosan akad majd valaki, aki kölcsön tud adni valamit a méretében.

– Az jó lenne, mert el fog telni egy kis idő, amíg pénzem lesz.

– Azt hiszem, szerencséje van. Az egyik felszolgálónknak, Marknak megrándult a csuklója, ezért sürgősen erősítésre lenne szükségünk.

Ez majdnem úgy hangzott, mintha Joe-nak ugyanolyan szüksége lenne rá, mint neki a férfira. Remélhetőleg alkalmazni fogja.

Miután Lindy minden szükségességet megmutatott neki, Reily felvette az első megrendelést, és kivitte a kért italokat. Ilyen feladatokat álmában is el tudna végezni. Csevegett a vendégekkel, itt-ott flörtölt is egy kicsit, és gyorsan megállapította, hogy az emberek többsége nagyon kedvesen és nyitottan fogadta őt. Az alatt a húsz perc alatt, amíg Joe telefonált, Reilyt legalább tíz vendég üdvözölte.

Úgy tűnt, Paradise igen vendégszerető hely, eddig mindenesetre a város nem hazudtolta meg a nevét.

Nem sokkal később Joe fel is bukkant, Reilynek pedig szinte megállt a szívverése. A férfi zárkózott arckifejezése nem utalt a telefonbeszélgetés kimenetére, de Abe remélhetőleg nem hagyta cserben őt.

– Milyen a lány? – kérdezte a férfi Lindytől.

– Igazi őstehetség, de felőlem lehetne maga az ördög is, akkor is megkérnélek, hogy vedd fel.

– Az ajánlása mindenesetre megfelelő – fordult Joe Reily felé. – Mit mondjak, az előző főnöke igazán csak bőbeszédű – tette hozzá alig leplezett ingerültséggel.

Abe valószínűleg az egész élettörténetét elmesélte neki...

– Sajnálom – mondta a lány halkán. – Remélem, nem beszélt lyukat a hasába.

– Majdnem. Viszont olyan vehemensen dicsérte a maga képességeit, hogy úgy döntöttem, felveszem.

Reily érezte, ahogy az egész nap feszültsége egy csapásra oldódik, és megkönnyebbülés árad szét benne.

– Nagyon köszönöm, Mr. Miller – mondta boldogan. – Ezzel tényleg kihúz a csávából.

– A nevem Joe – mondta a férfi rezzenéstelen arccal. – Holnap reggel már kezdhet is. Tizenegykor nyitunk, de már tízre legyen itt, mert ki kell töltenie néhány papírt.

– Rendben.

– Hétfőtől csütörtökig tizenegytől este tízig vagyunk nyitva, pénteken és szombaton hajnali kettőig. Vasárnap zárva tartunk.

– Rugalmas vagyok, minél gyakrabban beoszt, annál jobb.

Búcsúzóul a férfi odabiccentett felé, majd sarkon fordult és eltűnt az ajtó mögött.

– El tudom képzelni, mi jár most a fejében – mondta Lindy. – Joe rendes fickó, majd rájön, ha jobban megismeri.

– Maguk... egy pár?

Lindy elnevette magát.

– Dehogy, csak jó barátok vagyunk. Amióta élek, ismerem őt, de ha még tetszene is, ő érzelmileg megközelíthetetlen, ha érti, mire gondolok.

– Ó, igen, nagyon is értem. – Reily már sokszor találkozott Joe-hoz hasonló alakokkal. Nagy bánatot tudtak okozni partnernőiknek, pedig nem érdemelték meg, hogy bárkinek is fájjon utánuk a szíve.

Reily levette a kötenyt, és visszaadta Lindynek.

– Köszönöm a kedvességét.

– Szóra sem érdemes! – mondta a nő, majd a tálból, amelyben a borraivalót tartották, kivett két tízdollárost, és Reily kezébe nyomta. – Tessék! Egyébként meg nyugodtan tegezhetsz!

– Köszönöm, de erre semmi szükség – próbálta meg Reily visszaadni a pénzt, de a pincérnő meg-
rázta a fejét. – Hagyd csak, hiszen az imént megszol-
gáltad!

– Köszönöm! – gyűrte a zsebébe a lány a pénzt, félretéve a büszkeségét.

– Holnap pedig elintézzük a ruhákat is.

Ha Paradise lakói csak feleannyira lesznek segítőkészek és rokonszenvesek, mint Lindy, akkor talán ez a kényszerű ittlét mégsem fog olyan rosszul végződni.

Reilynek csak az új főnökével szemben voltak bizonyos fenntartásai. Még soha senkivel nem dolgozott együtt, aki ilyen mogorva lett volna. De lehet, hogy előbb tényleg jobban meg kellene ismer-
nie őt. A férfi jóképű, bár Reily természetesen soha nem kezdene ki vele. Neki ugyanis csupán egyetlen célja volt: elegendő pénz keresni ahhoz, hogy eljus-
son Nashville-be. Ennek érdekében szívesen meg-
hozza azt az áldozatot, hogy kibír hat hetet ebben a kisvárosban.

2. FEJEZET

Joe egy csésze kávéval és a laptopjával ült a bárpulttal szemben egy asztalnál, és titokban új alkalmazottját figyelte. A lány háttal állt neki, a pultnál a felvételi kérdőívet és az adónyomtatványt töltötte ki. Tulajdonképpen sohasem vett volna fel egy vadidegent, főleg nem egy olyat, aki éppen csak átutazóban van, de úgy tűnt, P. J. sokra tartja, ő pedig megbízott a rendőr értékkitéletében. A lány ugyanazt a ruhát viselte, amelyet előző este, ami arra engedett következtetni, hogy nincs neki másika. Hosszú, világosszőke haját lófarcokba kötötte.

Korábbi főnöke szavai alapján Reily talpraesett, pozitív gondolkodású lány, akinek eddig nem volt könnyű élete. Joe megtudta róla, hogy korán elárvult, és az egyik nagynénje nevelte fel. Nem mintha ez különösebben érdekelte volna a férfit. Mindegy volt neki, honnan jött ez a nő, és milyen körülmények között nőtt fel, mindaddig, amíg keményen dolgozik. Semmiképpen sem könnyörületességből adott neki munkát, mivel tapasztalatai szerint az ilyesmi utólag amúgy is megbosszulja magát. Reilynek éppen munkára volt szüksége, neki pedig véletlenül éppen egy pultosra, ennyi az egész. Ha a lány nem jött volna ide tegnap este, Joe ma reggel kiakasztott volna

egy hirdetést az ablakba. Reily egyszerűen csak jókor volt jó helyen.

– Ki az a lány a bárpultnál?

Joe felemelte a fejét, és látta, hogy az egyik pincérnő, Jill áll az asztala előtt. Meglepődött, hogy ilyen korán látja, mivel a nő általában tíz perccel később szokott megjelenni, mint ahogy a munkaidő kezdődött.

– Reily a neve, tegnap este vettem fel. Mark műszakját veszi át, amíg ő vissza nem jön.

– Még sohasem láttam – ült le a nő Joe mellé kérés nélkül.

– Mert nem idevalósi – mondta a férfi, de ennél többet nem árult el. Ha akarja, Reily majd elmeséli, mi történt vele.

Jill előrehajolt, és megfogta Joe kezét. Azt rebesgették, minden férfira igyekszik ráakaszkodni. Bár Joe szerint nem volt csúnya, de elesettségeről éppúgy nem lehetett nem tudomást venni, mint áporodott cigarettaszagáról.

– Joe, én tudom, hogy neked nem volt könnyű, de az élet megy tovább, és az a boszorkány, akit feleségül vettél, nem ér ennyit.

Joe érezte, ahogy előnti a méreg, és elhúzta a kezét a nő nedves tenyeréből. Az a boszorkány történetesen élete szerelme volt, és a magánélete egyáltalán nem tartozik a munkatársaira.

Jill észrevehette, mi játszódik le a férfin, mert olyan gyorsan húzta el a kezét, mintha megégette volna.

– Akkor én most inkább átöltözöm – mondta erőltetett vidámsággal, majd felállt.

Lindy tíz óra tíz perckor belépett a hátsó ajtón, töltött magának egy csésze kávé, majd váltott néhány